Чи в Києві, чи в Полтаві,
Чи в самій столиці
Ходив чумак з мазницею
Помежи крамниці.

І в крамницях, куди глянеш,-
Сріблом-злотом сяє,-
А йому то і байдуже:
Він дьогтю питає!

Реготять купці дурнії,
А він тільки сплюне
Та й до другої крамниці,
Багатшої, суне.

В найбагатшії крамниці
Два купці сиділо,
І туди чумак заходить
З мазницею сміло:

"Добридень вам, добрі люди!"
Та й зачав питати,
Чи нема у них принаймні
Дьогтю де продати.

"Нєту, нєту! — купці кажуть
Та й, шельми, сміються: —
Здєсь нє дьоготь — толькі дурні
Адні продаються!"

А чумак їм: "То нівроку ж,
Добре торгувалось,
Що йно два вас таких гарних
На продаж осталось".

1857